

[Henrik Toft]

dannelse er i top, og uddannelsen skal de have på sygehusene, ingen tvivl om det. Men de skal kunne komme til for hverandre. Jeg er temmelig sikker på, at vi har ansat lidt for mange læger på sygehusene gennem de seneste år. Hvordan vi løser den vanskelighed, er det svært at give et godt bud på, men det er klart en af de store opgaver, sygehuskommunerne har, når de nu skal have deres sygehusservice til at fungere bedre, når de skal reducere ventelisterne, og når de skal være så fleksible over for deres naboer, at vi bliver fri for de uoverstigelige amts- og kommunegrænser.

For øvrigt er der vel løst lidt op for problemet med fleksibilitet i lægebemandingen på mindre sygehuse, og det er godt. Alt andet lige fungerer mange små sygehuse virkelig godt, men det er klart, at der nødvendigvis må prioriteres med investeringer i det nyeste og mest avancerede isenkram og apparatur, og det kan kun lade sig gøre på de større sygehuse.

For øvrigt et hjertesuk: de installerede faciliteter skal anvendes betydelig bedre tidsmæssigt. Det må også være en god måde at reducere ventelisterne på.

Venstre vil ikke afvise, at vi kan hente hjælp til sygdomsbekæmpelse i akupunktur, hos kiropraktorer, i kinesologi og hos andre, der gør noget for at hjælpe med vanskelighederne. Troen gør jo meget. Venstre ser private betalingshospitaller som et godt alternativ.

Forskningen på universiteterne om sundhedsforhold bør have en højere prioritet.

Når vi bevæger os ind på det etiske område, så lad os træde varsomt. Hvis vi gør det ud fra en grundholdning med respekt for liv og det enkelte menneskes integritet, så kommer vi nok ikke helt galt af sted.

Brugen af moderne isenkram til opretholdelse af liv, uden at der reelt er tale om noget menneskeværdigt, stiller os som mennesker i vanskelige situationer. Det stiller bestemt også store krav til lægers vejledning. Der kan efter min mening ikke opstilles faste grænser her. Men som sagt: Lad os gå til de vanskelige opgaver med meget stor respekt for menneskeliv.

Venstre går selvfølgelig ind for WHO's program »Sundhed for alle i år 2000«. Ja, personligt ser jeg gerne, at det nås, inden jeg fylder 66 ved årtusindskiftet.

Jeg tror, at der sundhedspolitisk kan hentes store gevinster gennem et bedre samarbejde

ved at tage alle personalegrupper med ind i en forbedring af det bestående. Det gælder på tværs af de forskellige hjælpere i systemet, fra hjemmehjælpere til overlæger på Rigshospitalet. Vi er da også enige i, at der skal ske efteruddannelse på alle områder, fra sygeplejersker til læger, ja simpelt hen alle.

Til sidst vil jeg gerne stille nogle helt konkrete ting op, som kan være til gavn for patienterne.

Er det nødvendigt, at en patient, som er undersøgt på kryds og tværs af en læge, skal have stillet nøjagtig de samme spørgsmål, når han eller hun kommer til den næste læge? Er det ikke muligt i større omfang at overholde tiderne, når patienter skal behandles ambulantly? Vi hører så tit om urimeligt lange ventetider. Skal vi ikke også tage fat i sådan en lille, banal ting som blodprøver? Det må da være noget, der kan klares, uden at man skal forfærdelig langt op i systemet, og kan de ikke også følge patienten?

Venstre er meget enig i sundhedsministerens afslutning, hvor der siges, at der fortsat skal styres decentralt med hensyn til sundhedspolitik, både når det gælder planlægning af, hvordan vi samlet udnytter ressourcerne, og hvordan vi giver den bedst mulige service. Vi har med rette været stolt af vores sundhedspolitiske indsats. Lad os give den den politiske ledelse, der også kan få det til at fungere fremover.

(Kort bemærkning).

Torben Lund (S):

Det er hr. Henrik Toft, der bringer mig på talarstolen. Det er, fordi hr. Henrik Toft så utvetydigt siger, at han går ind for WHO's program.

Jeg synes, det viser noget om hulheden, for samtidig beskriver hr. Henrik Toft i sin ordførertale, at der ikke er nogen som helst forståelse for det allervigtigste punkt i WHO's målprogram og strategi, nemlig at det er det enkelte menneskes levevilkår i bred forstand, som er med til at afgøre sundheden for det pågældende menneske.

Tværtimod tillod hr. Henrik Toft sig den flodhed at sige, at det kunne jo godt være, at vi skulle sætte levestandarden ned, så blev sundheden i befolkningen nok bedre. Det var et fantastisk udsagn.

Jeg skal i øvrigt, da nu hr. Henrik Toft var inde på den forebyggende indsats, som var udmærket efter hr. Henrik Tofts opfattelse, sige, at